

Latvijas Republikas Senāts

RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS

Rīgā 2026.gada 13.aprīlī

[1] Senātā saņemta pieteicēja /Persona A/ kasācijas sūdzība par Administratīvās rajona tiesas 2025.gada 9.jūlija spriedumu, ar kuru noraidīts pieteikums par Rīgas pilsētas izpilddirektora 2025.gada 14.februāra lēmuma Nr. RD-25-27-ap (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) atzīšanu par prettiesisku.

Rajona tiesa atzina, ka pieteicēja pieteiktā sapulce ir aizliegta pamatoti un attiecīgi – pārsūdzētais lēmums ir tiesisks. Tiesa, pievēršot uzmanību pastāvošajam ģeopolitiskajam kontekstam un iespējamam nacionālās drošības apdraudējumam, secināja, ka nav pieļaujama tāda pulcēšanās, kurā tiktu sekmētas Krievijas ģeopolitiskās intereses, pausts atbalsts personām, kuras tiek tiesātas par iespējami izdarītiem noziegumiem pret valsti (spiegošanu Krievijas labā). Tiktu arī sniegts atbalsts Krievijai tās darbībā pret Latviju, tostarp pasākumā plānojot izmantot provokatīvus saukļus, kas var eskalēt konfliktsituācijas ar nolūku šķelt Latvijas sabiedrību. Tiesa ņēma vērā konkrētajā pasākumā iesaistīto personu iepriekšējo darbību un iesaisti Krievijas propagandas vēstījumu izplatīšanā. Balstoties uz Valsts drošības dienesta sniegto vērtējumu, tiesa atzina, ka sapulces aizliegumam ir leģitīms mērķis – valsts demokrātiskās iekārtas un sabiedriskās drošības aizsardzība –, kā arī tas ir samērīgs.

[2] Pieteicējs kasācijas sūdzībā norāda, ka lietā ir nepareizi interpretēts un piemērots Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 103. un 116.pants un likuma „Par sapulcēm, gājieniem un piketiem” (turpmāk – Sapulču likums) 15., 15.¹ un 16.pants, kā arī Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) 11.pants. Līdzīgi pieteicējs norādījis, ka pārsūdzētais spriedums neatbilst Eiropas Cilvēktiesību tiesas un Satversmes tiesas judikatūrai.

Senatoru kolēģija vērš pieteicēja uzmanību, ka atbilstoši Administratīvā procesa likuma 328.panta pirmās daļas 6.punktam tieši kasācijas sūdzības iesniedzējs ir tas, kuram ir jānorāda uz konkrētām tiesību normām, kuru piemērošanas kļūdas tiesa pieļāvusi, vienlaikus pamatojot, kā šīs kļūdas izpaudušās un kā tās ietekmējušas sprieduma rezultātu. Tālab, lai ierosinātu kasācijas tiesvedību, kasācijas sūdzībā, pirmkārt, ir jābūt norādītiem konkrētiem tiesas pieļautiem tiesību normu pārkāpumiem un, otrkārt, skaidrojumiem, kā šie pārkāpumi ir noveduši pie nepareiza tiesas sprieduma. Tieši tad, ja kasācijas sūdzībā ir norādīts šāds pamatojums, kasācijas instances tiesa, balstoties uz kasācijas sūdzībā norādīto, var izvērtēt, vai zemākas instances tiesa ir pareizi piemērojusi tiesību normas. Savukārt tāda kasācijas sūdzība, kas nesatur minēto pamatojumu, neatbilst Administratīvā procesa likumā izvirzītajām kasācijas sūdzības saturiskajām prasībām, un tāpēc šādas kasācijas sūdzības iesniegšana nevar būt pamats senatoru kolēģijai ierosināt kasācijas tiesvedību (*Senāta 2023.gada 7.jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-660/2023, [ECLI:LV:AT:2023:0707.A420247920.14.L](https://www.ecli.lv/AT/2023/0707.A420247920.14.L), 3.punkts*).

Konkrētajā gadījumā pieteicējs norādījis virkni tiesību normu, kas pieteicēja ieskatā tikušas pārkāptas, taču nav argumentējis, kā attiecīgais pārkāpums izpaudies un kā tas varējis novest pie lietas nepareizas izspriešanas. Pieteicēja nepieņemšana tiesas veiktajai tiesību normu interpretācijai un piemērošanai un subjektīvs ieskaits par to, kā konkrētajā gadījumā būtu pareizi piemērojamas Satversmes, Konvencijas un Sapulču likuma normas, nevar būt pamats ierosināt kasācijas tiesvedību. Līdz ar to šajā daļā pieteicēja iesniegtā kasācijas sūdzība neatbilst likuma prasībām.

[3] No kasācijas sūdzībā ietvertajām norādēm uz Sapulču likuma 16.panta pirmās daļas pārkāpumu un Satversmes tiesas 2006.gada 23.novembra sprieduma lietā Nr. 2006-03-0106 24.punkta neņemšanu vērā noprotams, ka pieteicēja ieskatā pašvaldība nebija tiesīga pieņemt pārsūdzēto lēmumu, jo tas tika pieņemts dienu pirms pieteiktā pasākuma dienas un nevarētu tikt nodrošināta savlaicīga tiesas kontrole pār attiecīgā lēmuma tiesiskumu.

Senatoru kolēģija secina, ka pieteicēja arguments par iespējamu Sapulču likuma 16.panta pirmās daļas pārkāpumu ir acīmredzami nepamatots, jo Sapulču likuma 16.panta otrā daļa pieļauj iespēju pašvaldībai aizliegt pieteikto pasākumu arī pēc panta pirmajā daļā minētā termiņa (tostarp arī dienu pirms pieteiktā pasākuma norises dienas, kā tas bijis konkrētajā gadījumā). Pārsūdzētais lēmums šajā ziņā ir pamatots ar Sapulču likuma 16.panta otro daļu, nevis Sapulču likuma 16.panta pirmo daļu (*lietas 13.lapa*). Tāpat no Satversmes tiesas 2006.gada 23.novembra sprieduma lietā Nr. 2006-03-0106 24.punkta neizriet, ka pašvaldībai būtu liegts lemt par pieteiktā pasākuma aizliegšanu atbilstoši Sapulču likuma 16.panta otrajā daļā noteiktajam.

Vērtējot kasācijas sūdzības argumentus, senatoru kolēģija nesaskata kļūdas rajona tiesas veiktajā tiesību normu interpretācijā un piemērošanā. Rajona tiesa pamatoti ir ņēmusi vērā pastāvošo ģeopolitisko kontekstu un iespējamo nacionālās drošības apdraudējumu. Tas atbilst Eiropas Cilvēktiesību tiesas un Senāta judikatūrai (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2025.gada 10.jūlija spriedums lietā „Rodina and Borisova v. Latvia”, iesniegumu Nr. 2623/16 un 2299/16, Senāta 2024.gada 25.novembra spriedums lietā Nr. SKA-112/2024, [ECLI:LV:AT:2024:1125.A420209922.7.S](#)*). Līdz ar to pieteicēja norādes uz tiesas pieļautām kļūdām nav pamatotas.

[4] Pieteicējs kasācijas sūdzībā norādījis uz virkni pieteikuma argumentu, kurus rajona tiesa neesot vērtējusi, un iespējamu objektīvās izmeklēšanas principa pārkāpumu, kā arī atkārtojis jau pieteikumā izteiktos apsvērumus par pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas gaitu un to ietekmējošiem apstākļiem.

Senatoru kolēģija konstatē, ka rajona tiesa ir vērtējusi pieteicēja norādītos apstākļus tiktāl, ciktāl tas tiesas ieskatā bijis nepieciešams, lai pārbaudītu pārsūdzētā lēmuma tiesiskumu (*pārsūdzētā sprieduma 13. un 14.punkts*). Tas, ka pieteicējs nepiekrīt tiesas veiktajam faktisko apstākļu novērtējumam, nenozīmē, ka pārsūdzētajā spriedumā pieļautas kļūdas, kas būtu novedušas pie lietas nepareizas izspriešanas.

Senatoru kolēģija atgādina, ka kasācijas instances tiesas kompetencē neietilpst lietas faktisko apstākļu noskaidrošana un pierādījumu pārvērtēšana, kā arī lemsana par to, vai iestāde ir pieņēmusi pareizu lēmumu vai ne. Tas ir tiesas, kas lietu izskata pēc būtības, uzdevums. Tālab, ja kasācijas iesniedzējs kasācijas sūdzībā izteicis iebildumus pret zemākas instances tiesas veikto faktisko apstākļu un pierādījumu novērtējumu, šādi kasācijas iesniedzēja iebildumi vērtējami tikai tiktāl, ciktāl tie norāda uz pierādījumu novērtēšanas pārkāpumiem (Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmā daļa) vai uz kļūdām būtisko lietas apstākļu noskaidrošanā, ievērojot objektīvās izmeklēšanas principu un to, kādus apstākļus prasa noskaidrot lietā piemērojamās tiesību normas (*Senāta 2023.gada 7.jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-660/2023, [ECLI:LV:AT:2023:0707.A420247920.14.L](#), 3.punkts*).

Konkrētajā gadījumā pieteicējs vispārīgi norādījis uz iespējamu objektīvās izmeklēšanas principa pārkāpumu un pieteikuma argumentiem, kurus pieteicēja ieskatā rajona tiesa nav vērtējusi, kā arī atkārtojis savu versiju par pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas gaitu un to ietekmējošiem faktoriem. Vienlaikus pieteicējs nav pamatojis, kādus pārkāpumus šajā ziņā pieļāvusi rajona tiesa un kādā veidā tas novedis pie lietas nepareizas izspriešanas. Līdz ar to arī šajā daļā iesniegtā kasācijas sūdzība neatbilst Administratīvā procesa likuma 328.panta pirmās daļas 6.punkta prasībām.

[5] Kasācijas sūdzībā ir norādīts, ka rajona tiesa ir pieļāvusi normu pārkāpumu, atsakot pārcelt tiesas sēdi un liedzot pieteicējam iesniegt rakstiskos komentārus.

Senatoru kolēģija konstatē, ka pieteicējs ir tiesas sēdes dienā iesniedzis lūgumu sava veselības stāvokļa dēļ „vai nu izskatīt manu pieteikumu rakstiskā procesā (kas ir vēlāmāk), vai pārcelt tiesas sēdi uz laiku, kad paredzams mans atveseļošanās” (*lietas 60.lapa*). No šāda pieteicēja lūguma formulējuma neizriet, ka pieteicējs būtu lūdzis tiesu rast iespēju viņu papildus uzklaut vai dot viņam iespēju sniegt papildu paskaidrojumus.

Tāpat senatoru kolēģija konstatē, ka tiesas sēdē pieteicēja lūgums ir izvērtēts un atzīts par iespējamu lietu izskatīt bez pieteicēja klātbūtnes (*lietas 63.lapa*). Rajona tiesa pārsūdzētajā spriedumā atspoguļojusi arī šā jautājuma izlemšanā vērā ņemtus apstākļus, tostarp to, ka pieteicēja tiesas sēdes dienā iesniegtais lūgums novērtēts kā lūgums lietu izskatīt rakstveida procesā (*pārsūdzētā sprieduma 6.punkts*).

Senatoru kolēģija nekonstatē, ka šajā ziņā būtu pieļauts kāds pārkāpums, kas būtu varējis ietekmēt lietas iznākumu.

[6] Rezumējot minēto, senatoru kolēģija atzīst, ka pieteicēja kasācijas sūdzība daļā neatbilst Administratīvā procesa likuma 328.panta pirmās daļas 6.punkta prasībām, proti, tajā ir norādītas iespējami pārkāptas tiesību normas un pieteicēja ieskats par nepareizu lietas faktisko apstākļu novērtējumu un jautājuma izspriešanu pēc būtības, bet pieteicējs nav identificējis, kā konkrētie pārkāpumi izpaudušies un kā tie varējuši novest pie nepareizas lietas izspriešanas. Savukārt daļā, kurā argumentēta tiesas sprieduma nepareizība, kasācijas sūdzībā minētie argumenti nerada šaubas par pārsūdzētā sprieduma tiesiskumu. Izskatāmajai lietai arī nav nozīmes judikatūras veidošanā. Attiecīgi tas ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 338.panta otro daļu un 338.¹panta pirmo daļu un otrās daļas 2.punktu, senatoru kolēģija

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar /Persona A/ kasācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2025.gada 9.jūlija spriedumu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Senators J. Pleps Senatore L. Konošonoka Senatore R. Vīduša